

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/595/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214489
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/211/2012-82 zo dňa 22.4.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 275 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/2864/2009 (povinný R. D. - dlžník zo zmluvy o úvere 5330370). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 5 mesiacov, o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 15.6.2009, keď exekútora poveril vykonaním exekúcie. Postup exekučného súdu je v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.2.2002 do 31.5.2010, pritom v exekučnej veci neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu preto navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 125 eur, podľa neho predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. V dotknutom období vynaložil: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu ako dôsledok jeho nesústreďenej činnosti je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa (poškodeného). Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane ich majiteľov, ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ videl v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňoval sumu 275 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery v nálezoch Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 22Er/789/2010 (spis. zn. u súdneho exekútora Ex 2864/2009) zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 8.6.2009, exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Martin, vydaný dňa 26.10.2006 v konaní 18Cb/226/2005-64 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.11.2007, sp. zn. 13Cob/105/2007. Exekučný súd poverenie č. 5506 060228 vydal dňa 15.6.2009, čím žiadosti súdneho exekútora vyhovel.

Okresný súd nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2009 do 31.12.2010, teda v čase, kedy malo podľa tvrdení navrhovateľa dôjsť k vzniku škody aplikoval konkrétne ustanovenie § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1,2 § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,5, § 19 ods. 1,3 označeného právneho predpisu. Po konštatácii, že boli splnené zákonné podmienky predbežného prerokovania nároku u príslušného štátneho orgánu následne uzavrel, že boli dané podmienky prejednaní vecí v konaní pred súdom.

Z vykonaného dokazovania, najmä z obsahu exekučného spisu súd mal nepochybne preukázané, exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia. V prejednaní a rozhodnutí vecí exekučným súdom nedošlo k žiadnym prietahom, súd udelil súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie v zákonnej 15 dňovej lehote. Z tohto dôvodu súd kvalifikoval skutkové tvrdenie navrhovateľa o prietahoch v exekučnom konaní za nepravdivé. Vzhľadom na tento konštatovaný záver, dôkazný návrh navrhovateľa na predloženie znaleckého posudku považoval za neúčelný a vzhľadom na preukázaný skutkový stav a následné právne posúdenie nároku, za dôkaz irelevantný. Z tohto dôvodu tento jeho dôkazný návrh zamietol a nevykonal ho.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľ v súdnej veci nespĺňal predpoklady vyžadované zákonom č. 514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Nebola v konaní totiž preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Pri rozhodovaní o trovách prvostupňového konania okresný súd vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi (úspešnej procesnej strane) náhradu trov konania od navrhovateľa (neúspešnej procesnej strany) nepriznal. Odporca si síce trovy konania uplatnil, avšak v zákonnej lehote tieto trovy nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, žeby odporcovi boli vznikli nejaké trovy v súvislosti s vedeným súdnym konaním.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytykal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonával

dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciami tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciami charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na č.l. 13 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 9C/211/2012-37 zo dňa 6.8.2013 (súd uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur za vznesenú námietku zaujatosti) ako odvolací dôvod uvádza, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Naviac zákonná sudkyňa na č.l. 58 spisu opakovane poukazuje na to, že sa necíti byť zaujatá, ani pre pomer k účastníkom, ani pre pomer k ich zástupcom a ani pre pomer k samotnej veci. Uvedené skutočnosti viedli nadriadený súd k záveru (na č.l. 66 - 67), že nedošlo k vzneseniu námietky zaujatosti zo strany účastníka konania podľa § 15a O.s.p., ani k oznámeniu relevantných skutočností zo strany sudcu podľa § 15 O.s.p., a za popísanej situácie krajský súd (v postavení nadriadeného súdu) rešpektujúc právne dôsledku článku 2 ods. 2 Ústavy SR nie je v otázke zaujatosti zákonného sudcu oprávnený konať a rozhodovať. Práve okolnosť - navrhovateľom tvrdý dôvod, že on námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal - bola i dôvodom zrušenia uznesenia okresného súdu (autoremedúrou) uznesením OS Martin 9C/211/2012-70 zo dňa 17.2.2014.

Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Ilgová mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, a naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany (takéto vyjadrenie súd oboznamoval na pojednávaní dňa 22.4.2014), navyše vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení uvádza sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využije alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 22Er/789/2009 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 2864/2009), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval.

Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania uviedol, prioritne súd vychádzal z obsahu exekučného spisu ako rozhodujúceho dôkazu, údaje, ktoré súd uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov exekučného súdu v exekučnom konaní.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie vydal v lehote 15 dní. Je teda jednoznačný záver, že súd nebol v omeškani s vydaním poverenia, skutkové tvrdenia navrhovateľa uvedené v návrhu na začatie konania sa preukázali ako tvrdenia nepravdivé. V súdnej veci neexistuje a nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučnom konaní, nebola teda splnená prioritná základná podmienka zodpovednostného vzťahu - existencia nesprávneho úradného postupu. Skúmanie ďalších zložiek (zákonných podmienok) zodpovednostného vzťahu bolo preto nadbytočné. Vzhľadom na tento konštatovaný vecný záver, je nadbytočný i procesný návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku. Tento dôkaz neovplyvňuje vecný záver rozhodnutia v súdnej veci.

Nebol dôvod, aby okresný súd pri rozhodovaní o návrhu aplikoval postup podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a vydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže v súdnej veci odporca písomné vyjadrenie k návrhu navrhovateľa predložil a uvedené vyjadrenie okresný súd na meritórnom pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné nie je .